

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 1410/2018
16.10.2019. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Весне Поповић, председника већа, др Илије Зиндовића и Божидара Вујичића, чланова већа, у правној ствари тужиоца АА из ..., кога заступа пуномоћник Здравко Петровић, адвокат из ..., против туженог Ловачког удружења "ББ" у ..., чији је законски заступник Горан Марковић из ..., чији су пуномоћници Јованка Рајковић и Мирослав Рајковић, адвокати из ..., ради накнаде штете, одлучујући о ревизијама тужиоца и туженог изјављеним против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 3970/19 од 16.01.2018. године, у седници одржаној 16.10.2019. године, донео је

ПРЕСУДУ

ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ пресуда Апелационог суда у Београду Гж1 3970/19 од 16.01.2018. године, тако што се **ОДБИЈА** жалба тужиоца и потврђује пресуда Основног суда у Убу П1 27/16 од 14.10.2016. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 3970/19 од 16.01.2018. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Убу П1 27/16 од 14.10.2016. године, ставом првим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се обавезе тужени да му на име накнаде нематеријалне штете за претрпљене душевне болове због умањења животне активности исплати износ од 1.500.000,00 динара, за претрпљене душевне болове због естетског наружења износ од 500.000,00 динара, на име претрпљеног страха износ од 500.000,00 динара и на име претрпљених физичких болова износ од 700.000,00 динара са законском затезном каматом на напред наведене износе почев од 10.12.2015. године, па до исплате. Ставом другим изреке, обавезан је тужилац да туженом на име парничних трошкова исплати износ од 184.900,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 3970/19 од 16.01.2018. године, ставом првим изреке, укинута је пресуда Основног суда у Убу П1 27/16 од 14.10.2016. године. Ставом другим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу на име накнаде нематеријалне штете за претрпљене душевне болове због умањења животне активности исплати износ од 350.000,00 динара, за претрпљене душевне болове због естетске наружености износ од 100.000,00 динара, на име претрпљеног страха износ од

100.000,00 динара и на име претрпљених физичких болова износ од 200.000,00 динара, са затезном каматом на напред наведене износе почев од 14.10.2016. године до коначне исплате, као и да му надокнади трошкове парничног поступка у износу од 458.600,00 динара у року од 15 дана. Ставом другим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиоца да се обавезе тужени да му на име накнаде нематеријалне штете исплати за претрпљене душевне болове због умањења животне активности износ од још 750.000,00 динара, преко досуђеног износа, а до траженог износа од 1.500.000,00 динара, за претрпљене душевне болове због естетске наружености износ од још 400.000,00 динара преко досуђеног, а до траженог износа од 500.000,00 динара, на име претрпљеног страха износ од још 400.000,00 динара преко досуђеног износа, а до траженог износа од 500.000,00 динара и на име претрпљених физичких болова износ од још 500.000,00 динара преко досуђеног износа, а до траженог износа од 700.000,00 динара, са затезном каматом на напред наведене износе почев од 10.12.2015. године до исплате, као неоснован. Ставом четвртим изреке, одбијен је као неоснован захтев туженог за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донесене у другом степену, тужилац и тужени су изјавили ревизије и то: тужени због битне повреде одредаба парничног поступка из члана 407. став 1. тачка 3. у вези члана 374. став 1. ЗПП, погрешне примене материјалног права и погрешно утврђеног чињеничног стања, а тужилац због погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду у смислу члана 408. у вези члана 403. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС" бр. 72/11... 55/14), према којој одредби је ревизија увек дозвољена када другостепени суд преиначи пресуду и одлучи о захтевима странака, Врховни касациони суд је нашао да је ревизија туженог основана, а да је ревизија тужиоца недозвољена.

У поступку није учињена битна повреда парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП на коју овај суд пази по службеној дужности, а није учињена ни нека друга битна повреда из члана 374. став 1. ЗПП.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је запослен код туженог на радном месту управника ловишта. Као управник ловишта туженог био је ангажован 14.05.2013. године у својству стручног пратиоца сада покојном ловцу ВВ, поводом лова на срнидаће. Тужилац и покојни ВВ су ципом кренули у село ... уз претходно издату дозволу за лов на једног срнидаћа, с тим што тужилац као управник ловишта има могућност да без издавања нове дозволе током лова изврши корекцију дозволе за лов на више срнидаћа које овлашћење важи само за исти дан. Том приликом је тужилац упознао покојног ВВ са мерама безбедности лова након чега је покојни ВВ на ... брду извршио пробно гађање, а затим испразнио карабин. Након тога су возилом наставили пут, тако што су отишли до сведока ГГ који је у возило сео иза покојног ВВ, а затим су отишли до сведока ДД који је преузео да управља ципом. У близини корита ..., учили су срнидаћа на удаљености од око 80м. Након тога је тужилац наредио ДД да угаси мотор што је овај и учинио, наложио ВВ да полако изађе из возила, напуни пушку што је ВВ и учинио, а затим је наредио покојном ВВ да може да пуца, што је овај учинио тако што је преко крова ципа са наслоњеном руком на кров испалио два хица од којих је један погодио срнидаћа. Погођени срнидаћ је отишао до дрвећа где је пао. Тужилац је

остао са ВВ док су по срндаћа отишли сведоци ГГ и ДД. Тужилац је честитао ВВ на улову, видео је да је ВВ у левој руци држи пушку са положеном цеви, тако да је тужилац наводно видео затворен затварач пушке и видео да у магацину и носачу нема метака односно да је карабин празан. Након што су сведоци ГГ и ДД дошли са срндаћем, истог су ставили у гепек возила, а затим наставили тим путем што је председник удружења ЂЂ предложио а ВВ прихватио да покуша да острели још једног срндаћа али до тога није дошло јер је пао мрак. По повратку у цип ДД је сео за управљач возила, ВВ је сео на место сувозача, а тужилац је сео иза ВВ, а сведок ГГ иза сведока ДД. ВВ је држао пушку усправно са кундаком ослоњеном о под, с тим да тужилац није могао да види шта ради са пушком од наслона седишта који се испред њега налазило. У једном моменту зачуо се прасак када је пукла ВВ пушка, он је јаукуно рекавши да му је разнета лева рука, а тужилац је осетио бол у левом оку. Пре самог опаљења пушке сведок ГГ је видео да је ВВ држао пушку испред ногу ослоњену на кундак цеви са упереном ка крову аутомобила у усправном положају, те да је нешто чачкао, али није видео шта, када је у једном моменту пушка опалила.

Приликом повређивања тужилац је задобио повреду леве очне јабучице са задржаним страним телима у очној јабучици и око ње. Вештачењем је утврђено да му је умањена општа животна активност 25%, а приликом повређивања је трпео болове јаког интензитета у трајању од 10 часова, средњег интензитета у трајању од 60 дана и лаког интензитета до тренутка вештачења и даље приликом примене локалне терапије. Код тужиоца постоји наружење средњег степена који се огледа у измењеној рођњачи левог ока што се јасно види са већег одстојања него што је одстојање вођења разговора. Приликом повређивања тужилац је трпео примарни страх јаког интензитета типа паничног страха који је трајао око 3-5 минута, секундарног страха јаког интензитета у збирном трајању око 15 дана, секундарног страха средњег интензитета у трајању од око шест месеци и страх слабог интензитета трпи и данас. На основу усаглашеног мишљења вештака офтамолога и неуропсихијатра утврђено је да умањење животне активности код тужиоца постоји у проценту од 35%.

При овако утврђеном чињеничном стању, првостепени суд је нашао да је тужбени захтев неоснован налазећи да је тужилац критичном приликом причинио низ пропуста, а који се односе на издавање наредбе покојном ВВ за пуњење оружја јер је поменуто оружје већ било напуњено са пет метака, што указује да је исти напунио оружје у присуству тужиоца коме је било познато колико метака је покојни ВВ убацио у оружје. Након окончања улова срндаћа тужилац није вршио проверу оружја покојног ВВ како би се уверио да ли у цеви постоји неиспаљени метак. Даље тужилац није смео дозволити без претходне контроле оружја улазак у возило покојном ВВ, а осим тога оружје у возилу приликом превозења је морало бити преломљено, уколико је реч о оружју које се може преломити или у позицији закључаног механизма за опаљење, а не да буде превозено тако што је са кундаком било ослоњено о под возила са уснима цеви упереним у покојног ВВ када је дошло до опаљења и повређивања тужиоца. Осим тога, тужилац није сачинио извештај о лову, па првостепени суд налази да је исти искључиво одговоран за штету коју је претрпео на раду јер је услед његових пропуста дошло до штетне последице обзиром да тужилац није критичном приликом поступао у складу са Правилником о мерама безбедности у ловишту и Правилником о газдовању ловишта са којих разлога је и тужбени захтев одбио као неоснован.

Другостепени суд није прихватио овакво становиште првостепеног суда, па је након отворене расправе пред тим судом, налазећи да у току поступка није са сигурношћу утврђено да ли је све време критичном приликом оружје ВВ било напуњено, да сведоци нису били присутни када је тужилац након што је ВВ пуцао на срндаћа, видео да је његово оружје празно извео доказе пред тим судом, па оценом изведених доказа сходно члану 164. Закона о раду налази да постоји одговорност туженог за насталу штету обзиром да за исту одговоран тужени као послодавац. При томе, другостепени суд налази да код тужиоца постоји допринос настанку штете налазећи да исти није поступао са довољном пажњом да на поуздан начин провери да ли је ВВ критичном приликом правилно приликом вожње држао свој карабин кундаком ослоњен о под са цеви усправно ка крову и одмакнути од тела у складу са чланом 4. Правилника о мерама безбедности у ловишту ("Службени гласник РС" 76/2011). Тачније тужилац је пропустио и да на поуздан начин са пажњом која одговара конкретном приликом утврди да ли је оружје ВВ испражњено након што је испалио два хица на срндаћа што је био дужан и да непосредно прегледа и увери се да је оружје испражњено већ је само погледао оружје које је ВВ држао у руци и при томе видео да је карабин празан при чему је поступио супротно наведеном Правилнику о мерама безбедности у ловишту. Сходно томе, другостепени суд налази да је тужилац допринео настанку штете 50%, па је тужбени захтев тужиоца делимично усвојио и обавезао туженог на исплату износа ближе означених у ставу другом изреке пресуде док је у преосталом делу тужбени захтев одбио као неоснован и одлучио као у ставу другом изреке ревидиране пресуде.

Оцењујући наводе ревизије Врховни касациони суд налази да је у овој правној ствари чињенично стање правилно утврђено, али да се одлука другостепеног суда заснива на неправилној оцени изведених доказа и погрешној примени материјалног права, што је исходovalo преиначење другостепене пресуде.

Наиме, другостепени суд полази од одредбе члана 164. Закона о раду јер тужилац који је запослен код туженог на радном месту управника, као стручно лице - пратилац додељен је ловцу сада покојном ВВ, поводом лова на срндаће. Тужилац је био обучен како треба да поступа у оваквим ситуацијама а из изведених доказа несумњиво произилази да исти није поступао у складу са чланом 4. Правилника о мерама безбедности у ловишту ("Службени гласник РС" број 76/2011). Тужени је предузео све мере које предвиђа закон и правилник јер је управо ловцу сада покојном ВВ, као стручног пратиоца доделио тужиоца поводом описаног лова на срндаће. Тужилац је био управник ловишта, запослен код туженог, обучен како да поступа у оваквим ситуацијама, па из тога произилази да нема пропуста туженог у конкретном догађају. Пропуст је начинио тужилац јер није поштовао одредбе назначеног Правилника о мерама безбедности у ловишту а пропуст је учињен и од стране сада покојног ВВ. Може се закључити да код назначених лица постоји подељена одговорност али да се не може извести закључак да у конкретној ситуацији постоји и одговорност туженог јер је исти предузео све мере предострожности да до повређивања не дође које су предвиђене законом и назначеним правилником. Одговорност тужене се може подвести под објективну одговорност. Али и тај основ одговорности отпада уколико је дошло до предузимања свих мера заштите да до повређивања не дође. Уколико се докаже да су све те мере предузете, што у овој

случају јесте учињено, онда се не може ни сматрати да је тужени у конкретном случају одговоран за насталу штету.

Због свега напред изнетог, Врховни касациони суд је нашао да је правилна одлука првостепеног суда у погледу главне ствари, а правилна је и одлука о трошковима првостепеног поступка, јер је иста донета у складу са чл. 153. став 1. и 154. став 2. ЗПП.

На основу члана 416. став 1. ЗПП одлучено је као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије тужиоца у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни касациони суд налази да је иста недозвољена.

Наиме, тужба у овој правној ствари је поднета 25.02.2015. године, а вредност ревидираног дела правноснажне пресуде износи 2.500.000,00 динара, који износ не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе. У конкретном случају ради се о имовинскоправном спору у коме се тужбени захтев односи на новчано потраживање. Имајући у виду чињеницу да наведени износ не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу НБС у смислу члана 403. став 3. ЗПП, то је Врховни касациони суд нашао да је ревизија тужиоца у овом делу недозвољена.

На основу изнетог применом члана 413. ЗПП одлучено је као у ставу другом изреке пресуде.

**Председник већа
судија
Весна Поповић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић